

מיכאל רייך

שגרת הזמן ועוד שני שירים

שגרת הזמן

בְּעֵבְרֵי בְּרָחוּב הַצָּר, הַמְּשֻׁנָּה,
נִשָּׂא הַזְּמַן שְׁלֹצְדֵי כְּרוּחַ סְעָרָה
וּמְשֻׁחַלֵּף עַל פָּנָי
זֶרֶק מְלָה אוֹ שְׂתִים,
מֵהָר לְעֵנִינְיוֹ מִבְּלֵי לְהִתְחַיֵּב
שְׁלֹא יִגַּע בִּי...
חַיִּים מִחוּץ לְזְמַן מְשׁוּלָּים
לְחִידַת הַתְּהוּוֹת עוֹלָמְנוֹ הַקָּטָן
אֵין בְּכַחַי לְאַמְדָּם
וְאֵין בְּרִצּוֹנִי לְאַבְדָּם - - -

בְּלִילָה,

מְשֻׁנָּעוֹ גִּגוֹת הַבְּתִים כְּכְרוּשִׁים בְּעֵינָי
וְקָרוֹב הֵייתִי לְהִרְדָּם,
נַחַת מְלוֹי הוֹתִיק עַל כְּתָף הַהָר
הַצִּית יָרַח
וְעָשָׂן פִּיּוֹ נִפּוֹץ בְּעַמֻּק
כְּעֶרְפֵּל רֶף. בְּבוֹא הַשַּׁחַר,
הַתְּכַסִּיתִי בְּשִׁמְיָהּ מִפְּיָס
כְּטֵל שֶׁהַפְּשִׁיר מִצְנַת הַלִּילָה
וְנִטַּף מִעֲלֵעֲלֵי הַתְּלָתָן
כְּמוֹ בֵּין יְדִידִים

תחושות

השקט נותר על כנו
עם אותה מתיקות ריחנית כובשת, אדמתית;
הרעש המרבי, אושת הרוח שבי
רוחמת אותי בכנפיה
אל הצמח, האדמה והמים -
מדוע קולות השקט מבעיתים את הדגים
בה בשעה שאותי הם ממלאים תקנה,
אי-שם ,
מעל השדה החרוש, המחריש
רוחשת חרשת שמועות -
מאז שחלף הטרקטור האחרון על פני הגשר,
מצמצם העמק גבינו בזעף ושותק -
הערב יורד.
ברצותה יודעת העלטה המתגנבת
להיות נעימה וחיכנית, אומר הילד שבתוכי
רק שלא יגית שר הלילה אל הגשר ובהנף גלימתו יטיל
חשף כבד על העולם

מן המרחק אני שלו ודומה שמונחת בכיסי קרן פז אחרונה
המנכיחה בי את חמה;
פתאם מכים הזכרונות בעז בתודעתי
כמו אבני חצץ הנתזים ברוח עזה,
על גג פת,
מכים בחלונני ופוקדים עלי לשוב.

השמים מתכּהים...

אם לא ירד גשם סתמי, אפסע הביתה ארכות

אתהלהך זחוח דעת או שמח

ללא סבה,

אתכוץ לכדי נקודת אשר זעירה

שאיש לא יוכל לה

ואניח בזהירות ובתבונה את אלומת האור שקניתי

אל בין דפי

חללים

כאשר גדעון נפל בעת מלוי תפקידו

כפרח טיס בחיל האויר,

ספדה לו תחיה המחנכת שעה ארפה

בערב לזכרו;

פניה הפכו עור לצל. אלמלא העיניים, ראינו מומיה

דוברת ברטט ובחסד נורא-הוד.

המומיה החיה התאמצה להאריך בדברים

כמו היו פתילי השהיה. באור שעל הדשא, התנפח עץ הארן

והאזין לתחיה המעלה קנים לדמותו של המת;

פצמים אין ספור

הזכירה המחנכת בדבריה את החלל הריק שהותיר אחריו;

ישבתי בפאתי הדשא מוכה יגון,

חשבתי על חברי החלל שהקדים לרדת אלי קבר,

על האדם שנברא בחכמה

נקבים נקבים, חלולים חלולים

ועל חללו של עולמנו גם הלב וכפוי הטובה המתמלא נשמות חללינו

ועודנו מחפשים אסקלקרית נחמה בזכרונותנו.